

BOL I BOLEST – IZ DRUGOGA KUTA

Nerijetko imamo prilike čuti žalopojke poput: "Osjećam se loše, sigurno me 'hvata' viroza..., puca mi glava..., uh, opet nisam mogao zaspati..., opet mi je pao tlak... 'uhvatilo' me u leđima..., vidi, ponovno su mi se pojavili prištići... tako sam 'napuhnuto/a' da mi se čini da ću eksplodirati... itd." Mnogi ljudi pritom po navici posegnu za lijekom koji će umiriti simptom, ukloniti bol i sl. te idu dalje. Do sljedeće nevolje. Ne pitajući se zašto im se to događa i što im njihovo tijelo određenim simptomom želi reći.

Bolest je osjetljiva tema. Pred njom se osjećamo nemoćnima. Više od svih životnih problema, njezinu smo pojavu skloni pripisati višoj sili. Određena "dijagnoza" u trenutku dovodi u pitanje sve planove i slike o budućnosti. Nije stoga čudno što se suočeni s bolešću (posebice s teškom, smrtonosnom bolešću) vlastitom ili neke bliske osobe, mnogi ljudi očajnički bacaju u potragu za čarobnim sredstvima i načinima kako bi se ponovno i što brže uspostavilo prijašnje stanje.

Naša civilizacija, osobito zapadna kultura, ohrabruje takav način razmišljanja poklanjajući (pre)veliku pozornost kultu tijela, koje bi po mogućnosti vječno trebalo ostati mlado, zdravo i čvrsto. Kozmetičke i farmaceutske tvrtke cijeloga svijeta međusobno se natječu u tome tko će smisliti bolju kremu, bolju protezu, bolje sredstvo za umirenje, a mediji nas svakodnevno preplavljaju reklamama za čudesne napitke i lijekove koji će, primjerice, u tren oka ukloniti glavobolju, prehladu, žgaravicu i sl. ili za svega par tjedana posve pouzdano skinuti celulit i suvišne kilograme koje je osoba gomilala godinama. U svijetu čiji su vrhovni ciljevi postali glamur, novac i moć živi se frenetično, bez mnogo kontakta s istinskim vrijednostima života.

LIJEČENJE ILI ISCJELJENJE

Trudeći se pod svaku cijenu "ispraviti" svaku nesavršenost, stručnjaci različitih grana i prečesto zaboravljaju na to da nismo samo tijelo već kompleksna bića čiji su život, problemi, bolesti i sl. - rezultat i djelo cijelog niza čimbenika. U skladu s time, suvremena znanost ne preže ni od sve grubljih posezanja u život i Prirodu čime na izvjestan način čovjek prividno stječe moć kontrole nad rađanjem, životom i smrću. Kojim su kriterijima liječnici i znanstvenici pritom vođeni i koliko odgovorno postupaju sa znanstvenim i tehničkim dostignućima te moćima koje sa znanjem dolaze, drugo je pitanje. Ne razmišlja se mnogo o tome što npr. pretraga poput amniocenteze znači za dušu budućega djeteta, što se događa s dušom osobe kojoj je (nakon tjelesne smrti ili tzv. smrti mozga, što je već samo po sebi vrlo upitan kriterij za donošenje takve odluke) eksplantiran određeni organ kako bi transplantacijom nastavio živjeti kao dio organizma nekog drugog čovjeka i sl.

Pored toga, nastojanja suvremene medicine da ljudima prištedi patnje i muke djelotvorna su samo na površini i kratkoročno gledajući dok u duhovnom smislu duši to često donosi znatno više štete no koristi. Kako su usto medicinske intervencije često i vrlo agresivne, činjenica je da se sve veći broj ljudi okreće tradicionalnim načinima liječenja poput fitoterapije, akupunktura, bioenergije itd. što očito govori da nešto treba mijenjati.

Dakako, ni na koji način ne želim omalovažiti zapadnu medicinu. Naprotiv, smatram je i značajnom i potrebnom - konačno mnoge su medicinske intervencije ljudima doslovce "spasile život". Pišući o ovoj osjetljivoj temi, željela bih samo ukazati na neke aspekte zdravlja i bolesti o kojima se obično ne razmišlja.

Nije istina da je život niz problema koji se redaju jedan za drugim... nego je to jedan problem koji se neprestano ponavlja.

(Edna St. Vincent Millay)

Trudeći se proniknuti u razloge ljudske patnje, brojni su učenici i religiozni ljudi bol i bolest tumačili na razne načine. Drevni mudraci smatrali su ih posljedicom nedostatka znanja i nerazumijevanja osnovnih kozmičkih zakona što rezultira pogrešnim stavovima i djelima te postupno dovodi do neravnoteže u raznim područjima života. Sanskrska riječ za patnju, *dukha* (*du* - neugoda i *kha* - prorez u kotaču), upućuje na to da nešto nije uravnoteženo te ne djeluje prema svojoj punoj snazi. U skladu s tim, iscjeljivanje patnje (bez obzira na to čime ona bila potaknuta) bilo bi povezano sa spoznajom i iscjeljivanjem onoga dijela života u kojemu je, iz bilo kakva razloga, došlo do neravnoteže.

U svojoj knjizi "Zašto ja, zašto to, zašto sada" Robin Norwood piše da je glavna svrha patnje i negativnih doživljaja uopće - iscjeljenje. Riječ *iscjeljenje* dolazi od istog korijena kao i riječ *cio*, *cjeloviti*; u tom je smislu patnja sredstvo koje nam pomaže da postanemo cjeloviti, potpuni. Svaka bolest, nesreća i svi drugi događaji koje nazivamo udarcima sudbine mogu nas potaknuti i pomoći nam da naučimo nešto o sebi, drugima, svijetu oko nas. Istinsko iscjeljenje uvijek u sebi uključuje promjenu u srcu i proširenje svijesti. A to se ne može dogoditi bez suočenja s patnjom i njezinim uzrokom. Drugim riječima, premda medicinske intervencije u određenom trenutku mogu itekako pomoći i čak spasiti bolesnikov život, rijetko će takav uspjeh biti trajnije naravi ne dogodi li se promjena i u svijesti oboljeloga.

LICE I NALIČJE

Na listićima s uputama o korištenju određenog lijeka nalazi se obično i popis indikacija, kontraindikacija te popratnih pojava, što govori o tome da lijek koji pomaže kod simptoma vezanih uz određeni organ može uzrokovati ili potaknuti pojavu nekih drugih simptoma na nekom drugom organu. Drugim riječima, gledano "na duge pruge", ukloniti simptom ne znači izliječiti bolest već je, u najboljem slučaju, odgoditi, premjestiti, zamaskirati. Na taj način ona se samo još dublje utiskuje i za neko vrijeme pojaviti će se ponovno u obliku nekog drugog ili drugačijeg simptoma. Naime, ono što mi nazivamo "bolestima" predstavlja zapravo razne manifestacije jedne jedine bolesti - bolesti duše odvojene od tijela i smisla svoga bivanja u njemu. Određeni simptom je putokaz koji upućuje otkuda krenuti i na što obratiti pozornost, kako bi se ponovno uspostavio kontakt među međusobno

odvojenim dijelovima ljudskoga bića. U tom smislu svaka bolest predstavlja šansu, a put njezina liječenja i prevladavanja - put duhovne promjene i razvitka.

Bolest je mjesto na kojem se uči.

(B. Pascal)

Većina ljudi živi iz dana u dan obavljajući rutinske poslove u nastojanju da pomiri zahtjeve raznih područja svoga života. Pritom su vođeni cijelim nizom sličica i predodžbi o tome kako bi taj život trebao izgledati. Te sličice, obično stvorene nesvjesno još u ranom djetinjstvu daju osjećaj sigurnosti, predvidljivosti i kontrole nad životom te mnogo vremena i energije ulažemo u njih, nastojeći sebe i druge uklopiti u njihove okvire. Nerijetko su ta nastojanja u potpunoj suprotnosti ne samo s potrebama i željama ljudi iz naše okoline već i s našom vlastitom unutaršnjom stvarnošću.

Naime, ono čega smo svjesni samo je mali dio našega cjelokupnog postojanja; iza onoga čega smo svjesni krije se mnoštvo najrazličitijih sadržaja - od potisnutih trauma te negativnih misli i osjećaja do kreativnih impulsa i intuitivnih bljeskova koji dolaze iz dubine našega bića. Nažalost, nesvjesni sebe i svoje najdublje biti, trudimo se pod svaku cijenu održati svijet sličica koji smo svojedobno izgradili, vjerujući da je to jedino što postoji i plašeći se da bismo se njegovim rušenjem srušili i mi sami. Stoga se bojimo svake promjene koja bi taj svijet mogla ugroziti te nastojimo prigušiti unutarjni glas koji nam pokušava reći nešto što u tom trenutku možda ne želimo čuti. No bez obzira na naše svjesne namjere i želje, našim životom u biti upravlja nesvjesno. Svojim simboličnim slikovitim načinom ono nam kroz snove, vizije, simptome i sl. otkriva naše unutarnje konflikte i nesuglasice te pokazuje putove izlaza iz njih.

I bolest je jedan od načina na koji naše unutarnje biće želi svratiti pozornost na sebe. Naime, ponekad tek kada smo kroz pritisak, patnju i bol u punoj mjeri suočeni sa svojom ranjivošću i ograničenošću kao ljudskih bića, možemo se odmaknuti od perspektive omeđene uskim okvirima našeg uma i osjetila te otvoriti nekim drugim razinama stvarnosti.

Prvi korak u liječenju svake bolesti sastoji se u postavljanju pravilne dijagnoze (grč. *dia* = kroz; *gnosis* = znanje, spoznaja).

Svaki simptom je povezan s određenim načinom razmišljanja i doživljavanja svijeta i već samim osvjetljavanjem te veze dolazi do izvjesnog pomaka kod oboljele osobe, a to je početak iscjeljenja. Bolesti govore kroz parabole, tj. simptome. Svratimo li pozornost na tzv. psihosomatski govor, razumjet ćemo na koji način nam bolest može pomoći da postanemo svjesniji sebe i svoje stvarnosti. Spomenimo samo neke od uobičajenih izraza: npr. uskogrudnost (koja je istovremeno i simptom angine pectoris: angina, lat. = tjeskoba; angustia, lat. = tijesan, uzak) kratkovidnost, beskičmenjaštvo ili pak cijeli niz narodnih sintagmi koji upućuju na simptomatiku bolesti, poput: teško mu je pri srcu, podmetnuti

grbaču, nestaje mu zraka itd. Važno je obratiti pozornost i na vrijeme nailaska simptoma te na dio tijela koji je njime/njima pogođen. Sve to su ključevi koji olakšavaju razumijevanje i postavljanje pravilne dijagnoze.

Pravilno i mudro postavljena dijagnoza ujedno u sebi sadrži i odgovarajuću terapiju budući da bolest u svojoj manifestaciji predstavlja tek poticaj za dublje liječenje, za korak prema iscjeljenju i cjelovitosti i u tom smislu ona je za oboljelu osobu poput Mefista "dio one sile što stalno želi zlo, a ipak čini dobro".

DAROVI

Jedno od sredstava kojima se pritom služi je osama. Naime, za vrijeme bolesti, čovjek je na neko vrijeme odvojen od svakodnevnih zadataka i preokupacija te time više upućen na sebe i svoj unutarnji svijet kroz što se u njemu prirodno bude određena pitanja. Na taj način nesvjesno dobiva trenutke mira, tišine i meditacije, za što duhovni ljudi svakodnevno svjesno odvajaju određeno vrijeme. Odmaknut od gužve i buke svakodnevnog života ima priliku preispitati svoj život i svoja uvjerenja te naučiti nešto novo. Iskoristi li to, umjesto da se poistovjeti sa svojim simptomima i ulogom žrtve okrutne sudbine, vrijeme provedeno u bolesničkom krevetu može biti vrlo dragocjeno i donijeti mu važne uvide koji će potaknuti razne kvalitetne promjene.

Individualnost počinje s patnjom.

(Veikko Antero Koskenniemi, Matkasauva)

Općenito smo skloni tome da se poistovjećujemo samo s jednim dijelom svoje unutarnje stvarnosti dok drugi potiskujemo i odgurujemo od sebe. Tako su npr. ljudi koji se izvana doimaju izuzetno samouvjerenima obično duboko u sebi vrlo nesigurni i prestrašeni, te u situacijama kad im stvari izmaknu kontroli u trenutku "upadnu u crnu rupu" i potrebno im je neko vrijeme da ponovno uspostave ravnotežu. Poznavati svoje polaritete i svjesno surađivati s njima umijeće je koje nije lako svladati.

Poslušamo li samo malo pozornije riječi kojima ljudi opisuju svoje simptome (npr. "puca mi glava", "pun mi je nos", "leđa su mi se ukočila" i sl.) te ih pokušamo prevesti na jezik emocija i misli i dovesti u kontekst životnog trenutka oboljele osobe, vrlo brzo ćemo razabrati što se krije u njihovoj pozadini. Na primjer, jedan od uobičajenih simptoma prehlade ili gripe je "pun nos". Kako je riječ o virusu koji se može prenijeti na druge, za vrijeme trajanja bolesti okolina izbjegava bliži kontakt s oboljelim, zbog čega posve prirodno nikome ne pada na um doticati se nekih "vrućih tema". Osvrnemo li se detaljnije na situacije i faze u svom životu u vrijeme kojih nas je zadesilo posljednjih nekoliko prehlada ili gripa, vjerojatno ćemo ustanoviti da je tome prethodio kakav stres, otvoreni (ili

neizgovoreni) sukob s okolinom, ili pak osjećaj pritiska oko donošenja neke odluke i sl. Bolest nam je tada omogućila nužno potrebnu distancu i pružila priliku da (svjesno ili nesvjesno) proradimo konflikt koji nas je mučio. Lišeni uobičajenih kontakata s ljudima tako smo dobili na vremenu, koje nam je bilo potrebno da bi se "stvari u nama slegle" i svele na pravu mjeru.

Gotovo svi simptomi prisiljavaju nas na određenu promjenu u ponašanju s jedne strane sprečavajući nas u nečemu, s druge pak prisiljavajući nas na neki oblik ponašanja koji nam je dotada bio stran. Reumatičari npr. u pravilu su ljudi koji su bili hiperaktivni, gotovo prisilno aktivni. Sa svojim simptomima (bol i zgrčenost zglobova), reuma ih prisiljava na mirovanje. I najobičnija gripa koja nas na nekoliko dana prikuje uz krevet pruža savršen način odmaka od neke konfliktne situacije s kojom se u tom trenutku teško nosimo.

Drugim riječima, svakom lakšem ili ozbiljnijem oboljenju obično prethodi osjećaj da smo u nekom području života "došli do granice". Natrag više ne možemo ili ne želimo a naprijed ne znamo. Često nam tada upravo bolest može omogućiti odmor i odmak, koji nam je potreban kako bismo izbjegli donijeti odluku koje se bojimo, obaviti neugodan razgovor, napraviti promjenu za koju još nismo spremni.

Bolest je dakle kriza, most koji omogućuje prelazak na drugu obalu ili potiče kretanje prema njoj. Njezin cilj nije ponovno uspostavljanje stanja „kakvo je bilo prije“ već pomak u nekom novom pravcu (podsjetimo se samo koliko puta smo čuli da su djeca nakon prevladane bolesti nekako drugačija, zrelija). Pitanja o tome u čemu nas simptom ometa i na što nas prisiljava većinom vrlo brzo dovode do središnjeg tematskog područja određene bolesti budući da se u simptomima ogledaju naši emocionalni, mentalni i duhovni konflikti i ograničenja.

MEDICINA NEKAD I SAD

Kao što su fizičari i kemičari svojim eksperimentima odavno dokazali, ništa ne nastaje niti nestaje samo od sebe; sve je energija koja samo mijenja oblik, prelazeći iz jednoga stanja u drugo.

Svojim svođenjem bolesti i njezina liječenja na tjelesnost medicina to negira.

Određene bolesti se tretiraju u za njih određenim ustanovama, na strogo specijaliziranim odjelima, a pri eventualnoj pojavi simptoma atipičnih za bolest koja im je prethodno bila dijagnosticirana bolesnici se šalju nekom drugom specijalistu, na neki drugi odjel, u neku drugu bolnicu...

Za razliku od toga, bolnice antičkog vremena bili su hramovi boga Asklepija. Došavši iz raznih krajeva, bolesnici i druge osobe željne pomoći bile su podvrgnute ritualima čišćenja i uglašavanja s prostorom. U to vrijeme još nije bilo medicine u današnjem smislu riječi. Nije bilo operativnih zahvata ni djelotvornih medicinskih metoda prema današnjem poimanju, izuzev dijetetike i higijenskih mjera, ali su razumijevanje bolesti i pristup liječenju bili znatno obuhvatniji no danas.

U centru tadašnje medicine bio je Asklepijev hram unutar kojega je kroz niz rituala stvoreno polje u kojem se moglo dogoditi iscjeljenje. Pacijent se tjednima pripremao na to da određene noći, prilikom spavanja u hramu, doživi neku viziju ili san koji bi mu omogućili uvid u prirodu njegove bolesti i tajnu njezina izlječenja. Te posebne noći legao bi na posebno mjesto u hramu, koje je za tu svrhu bilo osvjetljeno odgovarajućim svjetlom i zamirisano ljekovitim eteričnim uljima, te sanjao rješenje svoga problema ponekad tako da je vidio konkretne slike, ponekad bi mu se pak u snu pojavio sam Asklepios i objasnio mu što treba učiniti.

Premda to nama može zvučati naivno, činjenica je da je takvo liječenje bilo uspješno. Govoreći današnjim psihološkim jezikom, rekli bismo da je svim tim postupcima osobi otvorena mogućnost da se rješenje problema iz područja nesvjesnog uma "probije u svijest". U okviru morfogenetskoga polja, unutar kojeg se sve međusobno dodiruje i prožima, frekvencije potiču jedna drugu i u trenutku kad mi razumijemo što nekom dijelu priječi da titra u skladu sa cjelinom i na koji način je to povezano s drugim titranjima, lakše je otkriti ključ podešavanja.

S ONE STRANE PRIVIDA

Kako je i svaka bolest morfogenetsko polje, njezini simptomi tek su manifestacija određenih obrazaca razmišljanja, osjećanja i ponašanja te načina življenja. Simptom koji vidimo je poput vrška ledene sante, koja se proteže duboko pod površinom mora pa npr. glavni problem ovisnika nije njegova ovisnost o određenoj supstanci već ono što ga na to tjera. Dok ne osvijesti i ne proradi pozadinu svoje ovisnosti, samo će svoj simptom prenositi s jednog objekta na drugi (npr. s cigareta na hranu ili gume za žvakanje). Slična je priča i sa svim drugim simptomima: sve dok se ne razriješi njihova pozadina, ne može doći do trajnog izlječenja.

Iza svake stvari stoji ideja.

(Platon)

Tijelo je medij kroz koji dobivamo određeno iskustvo, a upravo to iskustvo nam omogućuje da upoznamo djelić nevidljivoga koje počiva u nama. Slikovito govoreći, neki proces započet na višim razinama postojanja involucijom silazi u tijelo, kako bi otuda ponovno mogao evoluirati. Kako smo kao ljudska bića ograničeni svojim razumom i osjetima, nešto što trebamo osvijestiti, spoznati i naučiti kao duhovnu lekciju, treba se zgusnuti do materijalne razine kako bismo to mogli iskusiti i shvatiti. Dok se to ne dogodi, određeni princip ili obrazac, čija je klica u kauzalnom tijelu, tj. u lekciji koju trebamo naučiti, silazit će sve niže i niže, materijalizirajući se na sve gušćim razinama i boleći sve jače dok se konačno ne upitamo što nam govori te se pokrenemo u smislu njegova razumijevanja i rješavanja.

Drugim riječima, bolesti/simptomu koji se manifestirao u tijelu prethodilo je nekoliko faza.

1. određeni problem najprije se pojavljuje kao misao, želja ili fantazija. Ako je osoba u dubljem kontaktu sa sobom, može ga razriješiti već na toj razini. No većina ljudi ne obraća pažnju na takve impulse budući da oni obično dovode u pitanje stare oblike ponašanja i traže od njih da nešto promijene.
2. Kako to "nešto" ipak želi biti osviješteno, prepoznato i shvaćeno, početak će se očitovati u unekoliko primjetnijem obliku te će osoba početi osjećati nelagode poput raznih funkcionalnih smetnji, sitnih neuroza, problema sa spavanjem, koncentracijom i sl.
3. Sljedeći stupanj eskalacije problema predstavljaju razne akutne tjelesne bolesti, razni –itisi ili pak povrede te manje nesreće kroz koje neki konflikt, koji je dotada bio skriven, postaje vidljiv. Simbolika pogođenog organa upućuje na područje oko kojega se problem kreće.
4. Ako osoba ni tada nije razumjela kakvu promjenu traži njezina duša, bolest obično prerasta u kroničnu, kako bi je stalno podsjećala na problem koji iza nje leži.
5. Neriješeni kronični problemi nakon nekog vremena dovode do ireverzibilnih tjelesnih promjena i neizlječivih tjelesnih bolesti poput raka i sl.
6. Prije ili kasnije takav razvoj vodi do smrti (uslijed bolesti ili nesreće).

Vjerujemo li da život prestaje smrću fizičkog tijela, tu možemo podvući crtu. No, doživljavamo li život i smrt kao procese tijekom vremenom neograničenog razvoja duše, možemo na smrt gledati kao na podsjetnik da sve materijalno ima svoj početak i kraj te je posve besmisleno čvrsto se držati određenih obrazaca motiviranih strahom ega od gubitka raznih izvora sigurnosti u materijalnom svijetu. Prosvijetljeni ljudi kažu da se u trenutku smrti otpušta mnogo toga te prolazak kroz dveri smrti može dušu navesti da nauči lekciju koja je stajala iza određenog problema.

7. Ne desi li se to, ona će problem koji nije razriješila ponijeti sa sobom dalje, u sljedeću inkarnaciju, katkada kao urođenu nakaznost ili neku drugu smetnju koja će joj opet pružiti mogućnost da nešto nauči ili ga pak putem morfo-genetskog polja prenijeti na neki sljedeći naraštaj. Često je upravo količina patnje ono što je presudno da bi se promijenio smjer i krenulo u pravcu iscjeljenja. Naravno, tu se otvara pitanje koje nadilazi područje logike i percepcije uvjetovane sustavom naših osjetila te zadire u područje vjere i religije - koliko je naša životna putanja uvjetovana poviješću naše duše, koliko transgeneracijskom poviješću, poviješću vrste itd.

Put iscjeljenja još jednom vodi kroz sve te faze, ovoga puta odozdo prema gore, sve dok ne dođemo do one prve misli, prve ideje koja je, neprepoznata, pokrenula cijeli taj lanac. Poput zmije koja na Eskulapovu štapu, simbolu liječništva, izvija svoj vrat prema gore.

IZ POZNATOG U NEPOZNATO

Premda sredstva kojima se naša duša služi, kako bi nas podučila važnim životnim i duhovnim lekcijama, ponekad nisu ugodna, ona imaju svoju svrhu. Osim nelagode koju sa sobom nosi, bolest je i prilika da se odmorimo od svakodnevnih životnih napora te dođemo u kontakt s dubljim razinama života.

U civilizacijom neiskvarenim kulturama bolesnikovo obraćanje plemenskom vraču na izvjestan način podrazumijevalo je poklanjanje povjerenja jednom drugom svijetu i time odricanje od vlastitog prava na odlučivanje. Slično se događa i danas ulaskom u bolnicu. Iza bolničkih vrata krije se nepoznato i zatvarajući ih za sobom, pacijent se tom nepoznatom predaje kao što se bolesnik prošlosti prelazeći vrata Asklepijeva hrama predavao tom novom nepoznatom svijetu, koji ga je ispunjavao strahom. Kako bi u bolesnicima pobudili strahopoštovanje, plemenski su iscjelitelji bili okruženi raznim magijskim znakovima poput amuleta i talismana kojima su se služili pri iscjeljivanju. Današnji liječnici na tom mjestu nose stetoskop koji će u odgovarajućoj situaciji staviti na pacijentovo srce ili neko drugo važno mjesto. Šamani su se za okolinu nerazumljivim jezikom i ritualnim kretnjama obraćali višim silama; moderni liječnici s medicinskim osobljem razgovaraju na nekom pacijentu nerazumljivom jeziku...

Razni rituali predstavljaju važan dio procesa iscjeljivanja. Oni na simboličan način odigravaju promjenu koja se događa pri prijelazu iz jedne životne faze u drugu te su važna emocionalna podrška našem unutarnjem djetetu budući da se sve faze prijelaza odigravaju u sigurnom okružju vođenoga procesa.

Budući da su rituali djelotvorniji što više područja uključuju, simptomatsko tretiranje bolesti, koje se ograničava samo na tijelo, rijetko dovodi do razrješenja neke teme; znatno su veće šanse uključe li se u to sva područja čovjekova bića. Emotivno otvorenija i manje puna predrasuda od odraslih, manja djeca kroz intuitivni kontakt sa slikama i simbolima mogu svoje bolesti i proces oporavka od njih spontano iskoristiti za svoj psihički i duhovni razvoj.

Što je bolesnik svjesniji svog stanja i njegove pozadine te aktivnije sudjeluje u procesu vlastita liječenja, veća je mogućnost njegova ozdravljenja. Kako mu pritom liječnik predstavlja arhetip sveznajućeg oca koji će mu pokazati pravi put i izvesti ga iz krize, on mu pridaje ogromnu moć.

U idealnom slučaju liječnik bi pacijentu trebao pomoći da prođe kroz proces suočavanja sa svojom bolešću, da osvijesti i preispita svoje svjetonazore te pronađe most koji vodi do druge obale. U skladu s tim, liječnik, terapeut (therapeuin, grč. – baviti se poslom bogova) bi trebao biti iskren i bespoštedno otvoren za osobni razvoj budući da jedino onaj tko je spreman suočiti

se s tamnim stranama vlastita bića, može i drugome zaista pomoći osvijetliti i integrirati njegovu sjenu.

Nažalost, u praksi je vrlo rijetko tako.

U praksi se između bolesnika, članova njegove obitelji i liječnika, terapeuta znatno češće igraju razorne psihološke igre. U strahu od suočenja s vlastitim strahovima od bolesti, smrti i sl. mnogi se liječnici i terapeuti (i znanstvene i alternativne medicine) distanciraju od bolesnika, poistovjećujući se s omnipotentnom ulogom spasioca koji bolesnom čovjeku može vratiti narušenu ravnotežu, previđajući pritom njegovu snagu i sposobnost da se izbori za sebe te mu dijeli savjete i recepte ljuteći se ako dotični ne postupa u skladu s njima. S druge strane, poistovjećujući se s ulogom žrtve, bolesnik ne poseže za svojom unutaršnjom mudrošću i snagom iscjeljenja već te sposobnosti projicira na terapeuta. Dakako, na taj način ne može doći do iscjeljenja jer iscjeljenje se može dogoditi samo iznutra; bilo što i bilo tko izvana može ga samo potaknuti. U jednom trenutku će bolesnik (ili članovi njegove obitelji) možda postati svjestan da je u radu s njim terapeut više vođen željom za vlastitim priznanjem negoli željom da njemu pomogne te će se razljutiti na njega i tada će terapeut sebe doživjeti kao žrtvu. Isto tako terapeut se može osjetiti žrtvom ako bolesnikov proces krene u neželjenom smjeru budući da mu, na temelju prešutnog sporazuma prema kojemu je on čudotvorac u čijim su rukama život i zdravlje njegovih klijenata, klijent ima pravo predbaciti za izgubljeno vrijeme i novac... U svakom slučaju, i jedan i drugi izgubili su mnogo vremena i energije koje su mogli iskoristiti znatno korisnije.

DRUGIM RIJEČIMA

Put iscjeljenja dugotrajan je proces koji obuhvaća cjelokupan spektar našeg postojanja - fizički, emotivni, mentalni i duhovni. Iscjeljujući se, počinjemo se buditi za one vidove i dijelove našega bića kojih nismo bili svjesni ili nismo bili spremni prepoznati ih i uvažiti; kroz taj proces ponovno postajemo živi, u kontaktu sa svim malim djelovima sebe kao što smo to bili kao male bebe.

Dok se liječenjem ili medicinskom intervencijom uklanja simptom ili krizno stanje te dobiva vrijeme i odmak potreban da se dublje pozabavimo prirodom svojih problema, proces iscjeljivanja zahtijeva znatno dublji kontakt sa sobom i osluškivanje govora svoje duše čije poruke mogu biti vrlo suptilne i katkada naizgled teško prepoznatljive.

I premda je u prirodi ljudskoj tendencija da izbjegne patnju, činjenica je da bol i patnju možemo nadvladati jedino ako se suočimo s njima.

U krajnjoj liniji, bez obzira na to smatramo li bolest neželjenim poremećajem ili nužnom posljedicom naše nesavršenosti i odvojenosti od jedinstva, činjenica je da nas određeni simptom muči i da možemo izabrati želimo li ga promatrati kao nešto što s nama nema bitne veze te se truditi potisnuti ga i/ili ukloniti lijekovima ili pak nelagodu koju nam uzrokuje iskoristiti kao šansu da nešto naučimo o

sebi. Odnosno, želimo li nastaviti s borbom protiv patnje i bola, što se već tisućljećima pokazuje kao uzaludan pokušaj ili pak prihvatiti bolest kao neugodan ali znakovit putokaz na putu vlastitog psihičkog i duhovnog napretka i iscjeljenja.

Branka Jakelić – O meni

Diplomirani sam Geštalt terapeut s certifikatom IGW-a (Institut za geštalt psihoterapiju iz Würzburga), Psihodramski terapeut s certifikatom Instituta za psihodramu iz Beograda te Transpersonalni psihoterapeut s certifikatom Eurotasa - europske asocijacije za transpersonalnu psihoterapiju. Pred nekoliko godina dodijeljen mi je i ECP (Europski certifikat za psihoterapiju).

Uz terapijski rad bavim se pisanjem. Pored niza članaka te prijevoda i recenzija knjiga drugih autora, dosad su mi objavljene knjige GOVOR SNOVA (Zagrebačka naklada, 1994; drugo izdanje objavila je Medicinska naklada, 2002.), TRAGAJUĆI ZA SOBOM (Sipar, 1997.) i KRILATE SANDALE duhovni razvoj kroz životne krize (Profil, 2009.).

Vodim individualne i grupne terapije te partnersku terapiju.

Radim s ljudima zainteresiranim za rad na sebi. Osim tema vezanih uz probleme u odnosima s drugima te profesionalne poteškoće, krize identiteta, strahove i fobije, radimo i na snovima, psihosomatskim tegobama, duhovnim problemima i krizama...

www.branka-jakelic.com

Ovo djelo je ustupljeno pod licencom

[Creative Commons Imenovanje-Nekomercijalno-Bez prerada 3.0 Croatia.](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/croatia/)